

H.Nihal Atsız

Atsız hiç büphesiz ki Türk Mýllýyetçiliði'nin Zýya Gökalp`ten sonraký en büyük ismi olmuştur. Fikirleri ile yapayýbýný telyf eden pahsiyete sahipti. Ýbnülemin Mahmut Kemal Ýnal`ın tarifi ile "Atlýyý atýndan indirecek derecede biddetli yazýlar yazan" Atsız, a keskin bir üsluba sahip olmasý yanýnda, hususi hayatýnda sakin, kibar, mülayim, nüktedan ve þakacý idi. Kendisinden kaç yap k olursa olsun herkese "bey" diye hitap ederdi. Vakur davranýþý ve tevazú içinde yapayýbý ile, dimdik baþý ve saðlam karakteri ile Bey, Türk Tarihinin derinliklerinden kopup gelen bir "Türk Beyi" idi.

11 Aralık 1975 Perþembe Günü ani bir kalp krizi ile ebediyete intikal eden Hüseyin Nihal Atsız , 12 Ocak 1905 (12 Kânun-i sâr 1905) tarihinde Ýstanbul`da doðmuştur. Atsız Bey`in babasý Gümüþhane`nin Torul/Dorul kazasýnýn Midi köyünün Çiftçi-oðulları Deniz Güverte Binbaþýsý Mehmet Nail Bey, annesi Trabzon`un Kadý-oðulları ailesinden Deniz Yarbayý Osman Fevzi Bey`in kızı Fatma Zehra Haným`dır.

Atsız Bey`in ailesi, Gümüþhane`nin Torul/Dorul kazasýnýn Midi köyünde Çiftçi-oðulları adý ile bilinmektedir. Çiftçi-oðulları, Midi asrýn sonlarına doðru yakýnýndaki Edire köyünden göçmüþlerdir. Çiftçi-oðulları ailesinin tesbit edilen cediti 19. asrýn baþlarınd tahmin edilen Ahmed Aða`dır. Ahmet Aða`nın Ýsmail, Süleyman, Hüseyin ve Pakir adlý dört oðlu olmuştur. Ýsmail Aða`nın çocuk Mididen, Yozgat`ın Akdağ Madeni kazasýnýn Dayýlý köyüne göçmüþlerdir. Pakir Aða`nın evladý olup olmadýđý bilinmemektedir.

Ahmet Aða`nın üçüncü çocuðu olan Hüseyin Aða (1832 - 1894) ýpe 1850-1852 þýralarýnda Deniz eri olarak İstanbul`a gelmiþ, yazmayý asker ocađýnda öğrenmiþ, askerliðinin nihayetinde de teskere býrakarak Osmanlý Donanmasý (Dönanma-yý Hümayür) kalmýþ ve makina önyüzbaþlýđýna (çarkçý (-Makine) Kölaðalýđý)'na terfi etmiþtir. Hüseyin Aða`nın eþi Emine Hayriye Haným olmuştur. Nevber Haným ile Mehmet Nail Bey (1877- 1944). Mehmet Nail Bey de Osmanlý Donanmasý`na girmiþ ve Deniz Kuvvetlerinde Deniz Güverte Binbaþlýđý`ndan emekli olmuştur.

Mehmet Nail Bey`ın ilk eþi 1903 yýlýnda Yüzbaþý iken evlendiði Fatma Zehra Haným (1884 - 1930)'dır. Fatma Zehra Haným, Yarbayý (Bahrýye Kaymakamý) Osman Fevzi Bey ile Tevfýka Haným`ın kızıdır. Osman Fevzi Bey, Trabzon`lu ölüp ailesi Kadý namý ile marúfdür. Mehmet Nail Bey`ın ilk eþinden üç çocuðu olmuştur. 12 Ocak 1905`de Hüseyin Nihal (Atsız), 1 Mayıs 1910 Ahmet Nejdet (Sancar) ve Aralık 1912`de Fatma Nezáhe (Çiftçiöðlu).

1930 yýlýnda ilk eþinin damar sertliðinden vefatý üzerine Mehmed Nail Bey, 1931 yýlýnda yeniden evlenmiþtir. Ýkinci eþinin adý Fatma Zehra`dır. Ýkinci eþinden 1932 yýlýnda Necla (Çiftçiöðlu) adlý bir kızı olan Mehmed Nail Bey ikinci eþiyle geçinememiþ sonra ayrılmýþtır.

Ýlk ve Ortaöðreniminý Kadýköy`deký Fransýz ve Alman okullarýnda (1911), babasý Mehmed Nail Bey`ın Kızıldeniz`deký görev Süveyþ`de bir Fransýz Ýlkokulu`nda birkaç ay (1911), Kasýmpaþa`daký Cezayirli Gazi Hapþan Paþa Ýlk Mektebi, Haydarpaþa`da Hususi Osman Ýttihad Ýlk Mektebi Kadýköy Sultanisi ve Ýstanbul Sultanisi'nde yapmýþtır.

Ýlkokula 6 yaþında iken, Kadýköy`deký Fransýz okulunda, Latin harfli öðretim ile baþlayan Atsız`a göre Bu okulda dersten çok k parký vardý. Buna raðmen, dil bilmeyip derdini anlatamamasý yüzünden Bu okulda çok sýkýlmakta idi. bir gün, teneffüs sýrasýnda kendisinden üç-dört yaþ büyük bir Rum çocuðu Atsız`ın kafapýný duvara vurmuþ ve Atsız`ın yarýlan kafauýndan kanlar akmaý bađýra çađýra suçunu Ýstavri adlý bir baþka Rum çocuðunun üzerine atmýþ, bünün üzerine Ýstavri, derste iki dizi üzerine çöktü da, daha çok acý çeksin dýye, bir cetvel konarak, ders sonuna kadar cezalandýrýlmýþtır. Bu haksýzlyk küçük Atsız`ın çocuk ru fýrtýnalar yaratmýþ ve Atsız "bu mektep yansa da kurtulsam" diye içinden bedduada bulunmuştur. bir müddet sonra bir gece, tesadüfen çýkan bir yangýnda Fransýz Mektebi yanýnca Küçük Atsız istemediði Bu mektepten kurtulmuþ, fakat Bu sefer de Latin harfleri ile öðretim yapan baþka bir okula, Alman Mektebi`ne verilmiþtir.

Bir müddet sonra, Kızıldeniz`de bulunan Malatya Gambotunun süvarisi olan babasý Mehmed Nail Bey`in yanýna giden Atsız, Türk-Ýtalyan þavabýnýn çýkmasý üzerine Mehmed Nail Bey`ın Osmanlý Bahriye Nezareti`nde Süveyþ`e sýðýnmasý emrini alm sokaklarýnda Ýtalyan çocukları ile döðüþmesi, Atsız`ın milliyetçi mücadelesinin ilk örneklerindendir.

Babasýnýn Ýstanbul'a dönme emrini alması ile Ýstanbul`a gelen Atsız, Kasýmpaþa`daký Cezayirli Gazi Hasan Paþa mektebine kaydolmuþ ve Arap harfleri ile öðrenime baþlamýþtır. Ailesinin Kasýmpaþa`dan Kadýköy`e taþýnmasý ile Hususi Osmanlý Ýttihad Mektebi`nde öðrenimine devam eden Atsız, babasýnýn önyüzbaþý (Kölaðapý) olarak Birinci Cýhan Harbi`ne gitmesi yüzünden Osmanlý Ýttihad Mektebi`nden Kadýköy Sultanisi`nin rüþtýye (ortaokul) kýmýnda öðrenimine devam etmiþtir. Buradan da Ýst Sultanisi`ne geçen Atsız, 1922 tarihinde lise öðrenimini tamamlamýþtır.

1922 yýlýnda imtihanla Askeri Týbbýye`ye girmiþtir.

O yýllarda Týbbýye`de kömünistlik ve bir takım azýnlýk milliyetçiliði güden öðrenciler vardý. Bu öðrenciler ile Türk öðrenciler aras tartýþmalar olur, Bu tartýþmalar arasýra da yumruk kavgasýna dönerdi. Bu kavgaların içinde Atsız da öldü. Bu yüzden birçok disiplin ve hapis cezasý almýþtır. Zýya Gökalp`in cenaze töreninin yapýldýđý günün akþamý, Türk öðrenciler ile diðer öðrenciler kavga sonuçuunda, Atsız`a gayet ađýr bir ceza verilmiþtir. Bu ceza, öðrenciliði sýrasýnda iþleyeceđý herhangi bir suç neticesinde Askeri Týbbýye`den çýkarýlacađýdır.

Atsız, Askeri Týbbýye`nin 3. sýnýfýnda iken, Arap asýllý olduðu için Baðdatlý Mesud Süreyya Efendi adlý bir mülazým (Teðmen) þekilde lüzumsuz bir yerde istediði selamý vermediði için, 4 Mart 1925 tarihinde Askerý Týbbýye`den çýkarýlmýþtır. Bu hadisede

ay Kabataş Lisesi'nde yardımcı öğretmenlik yapan Atsız, daha sonraları Deniz Yolları'nın Mahmut Beket Paşa adlı vapuru muavini olarak vazife görmüş ve bu vapurla İstanbul-Mersin arasında birkaç sefer yapmıştır.

1926 yılında İstanbul Darülfünunü'nün Edebiyat Fakültesi'nin Edebiyat Bölümü'ne ve İstanbul Darülfünunü'nün yatılı kısmı olan Mekteb-i İhtisari'ye kayıtlı Atsız, bir hafta sonra askere çağırılmış, tecil isteği kabul edilmeyen Atsız askerliğini 9 ay olarak (28 Ekim 1926 - 28 Temmuz 1927) İstanbul'da Taşkışla'da 5. piyade alayında er olarak yapmıştır.

Ahmet Naci adlı arkadaşıyla birlikte hazırladığı "Anadolu'da Türklere ait yer isimleri" adlı makalelerinin Türkiyat Mecmuası'nın cildinde yayınlanması ile hocası olan M. Fuad Köprülü'nün dikkatini çeken Atsız, 1930 yılında Edirneli Nazım'ın divanı üzerine mezuniyet çalışması yapmış (Divan-ı Türk-ü Basit, Gramer ve Lügatı, 1930, 111 s. Türkiyat Enstitüsü Mezuniyet Tezi, nu. 82) İstanbul Edebiyat Fakültesi'nden mezun olmuştur. Atsız'ın sınıf arkadaşları arasında Tahsin Banguoğlu, Ziya Karamuk, Orhan Paik Gökçe, Pertev Naili Boratav, Nihad Fami Banarlı gibi isimleri sayabiliriz.

Mezuniyetini müteakip Edebiyat Fakültesi Dekanı olan hocası Prof. Dr. M. Fuat Köprülü, Maarif Vekaleti nezdinde Atsız için tavassutta bulunarak, Yüksek Öğretmen Okulu'nu öğrenci olarak bitirdiği için, liselerde yapması gereken 8 yıllık mecburi hizmet affettirmiş ve Atsız'ı kendisine asistan almıştır. (25 Ocak 1931)

Atsız, 15 Mayıs 1931'den 25 Eylül 1932 tarihine kadar Atsız Mecmuası'ny (toplam 17 sayı) çıkarmıştır. M. Fuad Köprülü, Zeki Velidi Togan gibi edebiyat ve tarih bilginlerinin de dahil bulunduğu bir kadro ile yayın hayatına atılan bu "Türkçü ve Köycü" dergisinde bilim, fikir ve sanat alanında çok tesir yaratan Türkçü bir çığır açmış, adeta Cumhuriyet devri Türkçülüğü'nün öncüsü olarak kendisini tanıtmaya başlayan ilk yazılarını (H. Nihal) imzasıyla, hikayelerini de (Y.D.) imzasıyla, bu dergide neşre başlamıştır.

1931 yılında Darülfünun'ün Felsefe bölümünden mezun olan ilk eşi Mehpare Hanım ile evlenmiştir (Ocak 1931). Ocak 1933'de itibaren eşi ile ayrı yaşayan Atsız, 1935 yılında Mehpare Hanım'dan ayrılmıştır. 1932 Temmuz'unda Ankara'da toplanan Birinci Türk Tarih Kongresi esnasında, ilmi olmayan bir tarih tezine karşı çıkan Prof. Dr. Zeki Velidi Togan'a Dr. Reşid Galip'in yaptığı haksız hücum üzerine Atsız, içerisinde ikinci eşi Bedriye (Atsız) 'nda bulunduğu sekiz arkadaşıyla, Dr. Reşid Galip'e "Zeki Velidi Talebesi olmakla iftihar ederiz" diye bir protesto telgrafı çekmiş ve bu telgraf üzerine mimlenmiştir.

İstanbul Darülfünunü'nde Edebiyat Fakültesi'nin dekanı olan Prof. Dr. M. Fuad Köprülü ile umumi Türk Tarihi profesörü Zeki Velidi Togan, Ankara'nın inanmadıkları tarih tezini yıkmak için anlaşmışlardır. Fakat Köprülü, Zeki Velidi'ye yapılan pek ağır tenkidleri daha önce verdiği karardan caymış ve Ankara'nın tarih tezi aleyhine hazırladığı konuşmasını yapmamış ayrıca Zeki Velidi'ye muhalif olmayacağını göstermek için de asistanı olan Atsız'ı üniversiteden çıkaracağını vaat etmiştir. Köprülü, Atsız'a üniversite kendsinin daha önce davranış liselerden birinde hoca olmasını tavsiye edince Atsız, hocası ve amiri olan Köprülü ile yaptığı bir münakaşadan sonra vazifesinde kalıp mücadelesine devam etmiştir. 19 Eylül 1932'de Dr. Reşid Galip Maarif Vekili olmuş ve kısa bir süre sonra da Edebiyat Fakültesi Dekanlığı'na vekaleten bakan Ali Muzaffer Bey asaleten tayin edilmiştir. Atsız'ı üniversiteden uzaklaştırmak için fırsat arayan Reşid Galip, Atsız'ın Atsız Mecmuası'nın 17. sayısındaki "Darülfünun'ün kara, beyaz, tabirle, yüz kızartacak listesi" adlı makalesi ile bu fırsatı yakalamış ve Edebiyat Fakültesi Dekanı kanuni hiçbir sebep yok iken Atsız'ın üniversite asistanlığına son vermiştir (13 Mart 1933). Üniversiteden çıkarılmasından birkaç gün sonra Atsız, Edebiyat Fakültesi Dekanı'nı Tokatlıyan'daki bir çayda yakalayıp yüzlerce kibinin önünde tokatlamıştır. Atsız'a bu hadise için hiçbir şekilde tepki gösterilmemiştir.

Üniversite asistanlığından çıkarılan Atsız (Mart 1933) Malatya Orta Okulu'na Türkçe öğretmeni olarak tayin edilmiştir.

Malatya'da kısa bir müddet (8 Nisan 1933 - 31 Temmuz 1933) Türkçe öğretmenliği yapan Atsız, Edirne Lisesi Edebiyat öğretmeni olarak tayin edilmiştir.

Atsız'ın Edirne'deki Edebiyat öğretmenliği de hemen hemen dört ay kadar kısa bir müddet devam etmiştir (11 Eylül 1933 - 28 Aralık 1933).

Edirne'de iken Atsız Mecmuası'nın devamı mahiyetindeki "Aylık Türkçü Derdi" olan Orhun (5 Kasım 1933 - 16 Temmuz 1934,) Dergisi'ni yayınlayan Atsız, dergide Türk Tarih Kurumu tarafından çıkarılan ve liselerde ders kitabı olarak okutulan dört ciltlik tarih kitaplarının yanlışlıklarını ağır bir şekilde tenkit ettiği için vekalet emrine alınmış, (28 Aralık 1933), 9. sayısında da Orhun Tarih Kurumu kararı ile, kapatılmıştır.

Dokuz ay vekalet emrinde kalan Atsız, Kasımpaşa'daki Deniz Gedikli Hazırlama Okulu'na Türkçe öğretmeni olarak tayin olmuş (Eylül 1934).

27 Şubat 1936 tarihinde ikinci eşi olan Bedriye Hanım (Atsız) ile evlenen Atsız'ın bu evlilikten 4 Kasım 1939 tarihinde Yağmur adlı 14 Temmuz 1946 tarihinde de Buğra adlı iki oğlu olmuştur.

1 Aralık 1913 tarihinde İzmir'de doğan Bedriye Hanım'ın ailesi Raşit Kadı-zedeler diye tanınmaktadır. Babası asker olan Bedriye Hanım'ın tesbit edilen ecdadının hepsi ilmiye sınıfına mensup olup, Kadı'dadır.

İstanbul Üniversitesi Tarih Bölümü'nden 1935 yılında mezun olan Bedriye Hanım, Osman Sabit Bey'in üç kızından ikincisidir. Bedriye Hanım (doğumu 1909) dört çocuk sahibidir. Edebiyat Fakültesi'nin Türk Dil ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun olan (1933)

kardeşi merhume Behiçe Hanım (doğumu 1915 - ölümü 1967) ise Prof. Dr. Mehmet Kaplan'ın eşi idi. Behiçe ve Mehmet Kaplan'ın çocukları olmamıştır. Behiçe Hanım babasının Birinci Cihan savaşında, Kafkas cephesinde, vefatından sonra doğmuştur.

Atsız Bey, çok uzun müddetten beridir ayrı yapıldığı ikinci eşi Bedriye Atsız'dan da Mart 1975 tarihinde boşanmıştır.

Atsız. Kasımpaşa'daki Deniz Gedikli Hazırlama Okulu'nda Türkçe öğretmen olarak 4 yıl kadar çalışmış ve 1 Temmuz 1938 vazifesinden ihraç edilmiştir.

Atsız'ın bu okuldaki ihraç edilmesinin sebebi de yine azınlık meselesi yüzündendir. Deniz Gedikli Hazırlama Okulu'nun yönetmeliğine göre, Türk olmayanlar okula öğrenci olarak alınmazdı. Yeni öğrencileri imtihan eden komisyonda üye olan Atsız sorduğu sorularla adaylardan Türk asıllı olmayanları tesbit etmekte ve öğrenci olarak okula alınmayan bu adaylar yüzünden diğer adayları dışlamakta idi. Deniz Gedikli Hazırlama Okulu'nun 1937-1938 yıllarındaki müdürü Arnavut asıllı idi. Arnavut asıllı müdür, Atsız'ı imtihan komisyonundan çıkarmış ve böylece okula Türk olmayan öğrenciler de alınmıştır. Bu hadise üzerine Atsız asıllı müdüre selam vermeyen Atsız, müdürün Millî Savunma Bakanlığı'na yazdığı bir yazı sonucunda bu okuldaki vazifesinden ihraç edilmiştir.

Bunun üzerine Atsız, Özel Yüce-Ülkü Lisesi'ndeki öğretmenliğine devam etmiştir.

1937 yılından 1939 yılına Haziran'ın sonuna kadar Özel Yüce-Ülkü Lisesi'nde Edebiyat öğretmenliği yapan Atsız, 19 Mayıs 1944 tarihleri arasında yine özel bir lise olan Boğaziçi Lisesi'nde Edebiyat öğretmenliğinde bulunmuştur.

Atsız, Boğaziçi Lisesi'nin Türkçe öğretmeni iken Orhun (1 Ekim 1943 - 1 Nisan 1944 , sayı 10-16, toplam 7 sayı) Dergisi'ni yarı yarıya yönetmiş ve neşre başlamıştır.>/p>

II. Dünya savaşı sırasında yerli komünistler faaliyetlerini fevkalade artırdıkları halde, resmi makamlar bu aşırı hareketlere karşı tedbir almak yerine, seyirci kalmayı tercih etmekte idiler.

Atsız, ilgilileri için Orhun'un Mart 1944'de yayımlanan 15. sayısında, devrin bakanları Pükrü Saraçoğlu'na hitaben bir "açık mektup" yayınlamıştır. Bu açık mektupta, komünistlerin artan faaliyetleri belirtilmekte idi. Orhun kapatılmadığı takdirde bir sonraki sayısında bu aşırı faaliyetlerin belgeleri ile birlikte örneklerini vereceğini bildiren Atsız, Orhun'un kapatılmaması üzerine Nisan 1944'de yayımlanan 16. sayıda, Girtili Ahmed Cevad Emre, Pertev Naili Boratav, Sabahattin Ali ve Sadrettin Celal'in komünist faaliyetlerini açıklayarak devrin Millî Eğitim Bakanı olan Hasan Ali Yücel'i istifaya çağırmıştır.

Bu ikinci mektup yurt içinde büyük bir millî galeyana sebep olmuş, başta İstanbul ve Ankara olmak üzere bir çok şehirde, komünistlerin aleyhinde gösteriler yapılmaya başlanmıştır. Bu arada Atsız'a yurdun her köşesinden mektupların, telgrafların gelmesi Ankara'daki yetkilileri tedirgin etmekte idi. Millî Eğitim camiasındaki komünistler sebebiyle kendisi partisinin mensupları tarafından dahi şüphelenilmeye başlanan Hasan Ali Yücel, ilk eşi olarak Atsız'ın Boğaziçi Lisesi'ndeki Edebiyat öğretmenliği görevine son vermiştir (1 Nisan 1944). Orhun Dergisi ise Bakanlar Kurulu kararı ile yeniden kapatılmıştır.

Atsız'ın ikinci mektubunda "vatan haini" diye tavsif ettiği Sabahattin Ali'den kaynaklı olarak Atsız aleyhine hakaret davası açmayı zorlanmıştır.

Atsız, aleyhine dava açılınca trenle Ankara'ya gitmiş ve Türkçü Gençler tarafından daha istasyonda karşılanarak, bir otelde mahkum edilmiştir. Hakaret Davası'nın 26 Nisan 1944 günü yapılan ilk oturumu gayet hadiselidir. Bunun üzerine 3 Mayıs 1944 tarihinde yapılan ikinci oturuma üniversite öğrencileri alınmamış, bu yüzden de devrin Halk Partisi iktidarının ödünü patlatan bu gösterileri olmuş ve yüzlerce kişi tevkif edilmiştir.

"Sabahattin Ali - Nihal Atsız davası" olmaktan ziyade "Komünistlikle ilgili Türkçülük davası" halini alan bu davanın 19 Mayıs 1944'te yapılan oturumlarında cumhurbaşkanı İsmet İnönü, Atsız ve arkadaşlarının ağır şekilde itham eden nutkunu söylemiş ve bu nutuk üzerine 34 arkadaşını İstanbul 1 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesi'nde yargılanmaya başlandı. Aralarında Zeki Velidi Togan, H. Namık Orkun, Reha Ođuz Türkkan, Orhan Saik Gökyay, İsmet Tümtürk, Nejdet Sancar, Fethi Tevetođlu, Alparslan Türkeş, Saik Özalp gibi üniversite profesörü, öğretmen, subay, doktor ve üniversite öğrencilerinden ibaret sanıklar, sorguya çekme adıyla ilk önce çarşamba mahkemelerine maruz bırakıldıktan sonra, 7 Eylül 1944 günü yargılanmaya başlanmıştır. "İrkçülük-Turancılık davası" adıyla verilen bu mahkeme günün birinci oturumu devam eden mahkeme, 29 Mart 1945 tarihinde nihayetlenmiş ve Atsız 6.5 sene mahkum olmuştur.

Atsız bu kararı temyiz etmiş ve Askeri Yargıtay 1 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesi'nin kararını esasından bozmuştur. Böylece Atsız, bir buçuk yıl kadar tutuklu kaldıktan sonra, 23 Ekim 1945 tarihinde tahliye edilmiştir.

5 Ağustos 1946 tarihinde 2 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesi'nde tutuksuz olarak başlayan Atsız ve arkadaşlarının davası (dava prof. Kenan Öner - Hasan Ali Yücel davası ile tanınmıştır) 31 Mart 1947 tarihinde nihayetlenmiş ve 29 oturum devam eden mahkeme bütün sanıkların beraatine karar vermiştir.

Nisan 1947'den Temmuz 1949'a kadar kendisine iş verilmeyen Atsız, Ekim 1945 - Temmuz 1949 tarihleri arasında geçinmek için kitaplarından bazılarını satmak zorunda kalmıştır. Bir müddet Türkiye Yayınevi'nde çalışan Atsız, Türk-Rus savaşlarının

"Türkye Asla Boyun Eömeyecektir." adly kitabyný da Sururi Ermete adly bahbyn adý ile yayýnlamak zorunda kalmýptýr.

Atsýz`ýn sýnyf arkadaþlarýndan Prof. Dr. Tahbyn Bangüoðlu Milli Eðitim Bakaný olunca, Atsýz`ý 25 Temmüz 1949`da Süleyman Kütüphanesi`ne "uzman" olarak tayin etmiþtir. Bir müddet bu vazifede çalyþan Atsýz, Demokrat Parti`nin iktidara gelmesinden sonra Haydarpapa Lisesi Edebiyat öðretmenliðine tayin olmuþtur (21 Eylöl 1950).

4 Mayýs 1952 tarihinde Ankara Atatürk Lisesi`nde vermiþ olduðu "Türkye`nin Kurtuluþu" konulu bir konferans üzerine, Cumhuriyet Gazetesi Atsýz`ýn aleyhine yalan yayýn yapmýþ, hakkýnda bakanlýk tarafýndan tahkikat açýlan Atsýz`ýn konuþmaþýnyn ilmi olarak edilmip, fakat Atsýz Haydarpapa Lisesi`ndeki Edebiyat öðretmenliði görevinden "muvakkat" kaydý ile alýnarak (13 Mayýs 1952) Süleymaniye Kütüphanesi`ndeki vazifesine tayin edilmiþtir.

31 Mayýs 1952 tarihinden emekliliðini istediði 1 Nisan 1969 tarihine kadar Süleymaniye Kütüphanesi`nde çalyþan Atsýz`ýn en uzun süreli memuriyeti bu kütüphanedeki memuriyeti olmuþtur.

Adalet Partisi iktidary zamanýnda Doðu ve Güneydoðu bölgelerinde baþ gösteren "yýkýcýlýk" ve "bölücülük" hareketleri hakkýnda Devrin cumhurbaşkaný Cevdet Sunay`ý Gaziantep`e giderken bir kipinin "ýdareciler Araplara toprak veriyorlar, biz Türklere vermiyorlar" sözlerine karþýlýk cumhurbaşkaný Sunay`ýn "Türk topraklarýnda yapayan herkes Türk`tür" demesi üzerine) Ötüken 1967`de yayýnlanan 40. sayýsýndan itibaren "Konuþmalar I" (sayý 40), "Konuþmalar II" (sayý 41), "Konuþmalar III" (sayý 43), "Kürtlerin yaygarasy" (sayý 42), "Doðu mitinglerinde kürt devleti propagandasý" (sayý 43), "Satýlmýþlar-Moskof Uþaklarý"(sayý 44) seri makalelerinde kürtçü kömünistlerin Doðu Bölgelerimiz`de yaptýklarý gizli çalyþmalarý açýklamýþ ve bu makaleler hakkýnda tahkikat açýlmýþtir. Savçýlýðyn yaptýðý ilk tahkikatta Atsýz`a hiç bir suç kondurulamamýþtir. Ancak bu yazýlar üzerine, Ankara tarafýndan Atsýz aleyhine hazýrlanmýþ kýzýl bildiriler sokaklarda daðýtýlmýþ ve ayný günlerde Adalet Partisi`nin bir Diyarbakýr sýnatosu senato kürsüsünden Atsýz aleyhine aþýr bir konuþma yapmýþtir. Bu sistemli giriþimler sonucunda, Hasan Dinçer`in Adalet Bakaný sýralarda, bakanlýk tahkikat açmýþ ve Atsýz mahkemeye verilmiþtir. Davanýn devam ettiði 6 yýl içerisinde 12 Mart muhtýrasý ve arkasýndan sýkýyönetim ilan edilmiþtir. Sýkýyönetim mahkemelerinde Türk Milleti`nin ve vatanýnyn birliðine ve bölünmezliðine kýkýcýlar, bölücüler, kömünistler ve anarþistler mühakeme edilirken, sivil mahkemelerde ise ayný hususlara daha 4-5 yýl önce diþ çeken Atsýz mühakeme ediliyordu. Uzun duruþmalardan sonra mahkeme Ötüken`in sahibi Atsýz`ý ve sorumlusu Mustafa Kayabek 15`er ay hapse mahkum etmiþtir. Mahkeme başkanýnyn karara katýlmadýðý ve 2-1`lik ekseriyetle verilen bu karar temyiz edilince Yargýtay tarafýndan bozulmuþ, fakat ayný mahkeme 2-1`lik kararda ýsrar edince Yargýtay hükmü tasdik etmiþtir. Atsýz ve Mustafa Kayabek "Tashih-i karar" isteðinde bulunmuþlar fakat bu iþteklere mahkemece kabul edilmemiþ ve böylece mahkúmiyet karary kesinleþmiþtir.

Krönik enfarktüs, yüksek tansiyon ve aþýr romatizmadan rahatsýz olduðu için Haydarpapa Numune Hastanesi`nde yatan Atsýz`a Haydarpapa Numune Hastanesi tarafýndan "cezaevine konulamayacaðý" kaydý bulunan rapor verilmip, fakat 4 aylýk bir rapor adly tıp tarafýndan kabul edilmemiþ ve "reviri olan cezaevinde kalabilir" þeklinde deðiþtirilmiþtir. Bunun üzerine infaz savcýlýðý 1973 Çarþamba günü sabahý Atsýz`ý evýnden aldýrarak Toptapý Cezaevi`ne sevketmiþtir. 40 kipilik adý suçlular koðuþuna konulan müddet sonra reviri olan Saðmalcýlar Cezaevi`ne nakledilmiþtir. Atsýz, kesinleþen 1.5 yýllýk cezasýný çekmek için hapse girince Atsýz`ýn yazýlarýndan, fikirlerinden, eserlerinden feyz alan milliyetçi ilim adamlary, üniversite mensuplary, gençlik teþekkülleri, kul dernekleri vasýtasý ile Türk milleti , cumhurbaşkanýna baþvurup Atsýz için af çýkarmasýný istemiþtir. Atsýz Hoca, suç ýplemediðini bizzat af talep etmediði halde , cumhurbaşkaný Fahri Korütürk yetkisini kullanarak Atsýz`ýn cezasýný affetmiþtir. 22 Ocak 1974 9 günü öðleden sonra saat 17`de Bayrampapa Cezaevi`nden tahliye edilen Atsýz, 1.5 yýllýk cezasýnýn 2.5 ay kadarýný cezaevinden geçirmiþtir.

Atsýz hiç þüphesiz ki Türk Mýllyyetçiliði`nin Zýya Gökalp`ten sonraký en büyük ismi olmuþtur. Fikirleri ile yapayýþýný telýf eden bir þahsiyete sahipti. Ýbnülemin Mahmut Kemal Ýnal`ýn tarifi ile "Atlýyy atýndan indirecek derecede þiddetli yazýlar yazan" Atsýz, aþýr keskin bir üsluba sahip olmasý yanýnda, hususi hayatýnda sakin, kibar, mülayim, nüktedan ve þakacý idi. Kendisinden kaç yap k olursa olsun herkese "bey" diye hitap ederdi. Vakur davranýþý ve tevazú içinde yapayýþý ile, dimdik baþý ve saðlam karakteri ile Bey, Türk Tarihinin derinliklerinden kopup gelen bir "Türk Beyi" idi.

Hayatý boyunca Atsýz ile uðraþýlmýþtir. Her seferinde de uðraþanlar yenilmiþtir. Maðlup olanlaryn yerine yenilerý gelmiþ, fakat yýldýrabilmiþler ne de "ölkü" sünü yenebilmiþlerdir. Atsýz, hayatýnda bir defa, o da ölüme karþý, maðlup olmuþtur. Türk milliyetçisi Atsýz, kuvvetlý bir Türkologdur. Türk dilini, tarihini ve edebiyatýný gayet iyi bilen Atsýz, býlhassa Türk Tarihinin Göktürk devrini aþýr yapamýþcasýna bilir ve severdi. Çok sevdiði bu devreyi Bozkurtlar (Bozkurtlaryn ölümü ve Bozkurtlar Diriliyor) adý ile romanlaþtırýp Göktürkleri yeni nesile tanýtarak sevdirmiþtir.

Deli Kurt adly romaný Osmanlý Tarihinin ilk devrelerini romanlaþtırmýþtir. Ruh Adam`daký Selim Pusat`ýn þahsiyetinde Atsýz`ý Nepredilmemýþ eserlerinin iþerisinde "II. Mahmut`tan günümüze kadar ki Osmanlý Hanedaný Tarihi" ný zikredebiliriz.

Hapýsten çýkmasýndan vefatýna kadar olan devrede hazýrlamakta olduðu "Türk Tarihi" adly eser üzerinde çalyþýyordu. Küçük k Sancar`ýn ani ölümü Atsýz için çok acý bir darbe olmuþ ve Atsýz, Sancar`ýn ölümünden sonra ancak 10 ay kadar yapayabilmiþ, üzerinde çalyþtıðý eserlerini bitirememiþtir.

1975`in Kasým ayýnyn ortalarýnda hasta olduðundan þüphelenilmiþ, yapýlan muayene ve testler sonucunda hasta olmadýðý ancak 10 Aralýk 1975 gününün akþamý kalp krizi geçirmiþ, gelen dokoör enfarktüs olduðunu anlýyamamýþtir. Ertesi akþam, Atsýz`ý zihnen yeni bir kriz, Atsýz`ý mübarek Cuma gecesini aramýzdan alýp götürmüþtir(11 Aralýk 1975).

Yarým asýrdýr hiç bir kuvvetin Türk Milliyetçiliði`nin burcundan indiremediði bayraklardan birincisi olan Atsız Bey`e Kurban Bayramı dolayısıyla ziyaret yapmak isteyenler, 13 aralık 1975 tarihinde Kurban Bayramı`nın ilk günü Kadıköy Osmanağa Camii`nde so vazifelerini ifa ettiler. Kılınıan ikinci namazını müteakip Osmanağa Camii`nden Karacaahmet mezarlığında kardeşi Nejdet San yanına kadar, Türkiye`nin her yerinden gelen Türkçüler, O`nu eller üzerinde taşıdılar...

Durađı TANRIDADI olsun!!